

Негода

Леся Українка

В темний вечір сиджу я в хатині;
Буря грає на Чорному морі...
Гомін, стогін, квиління пташині,
Б'ється хвиля, як в лютому горі.

Там на березі мріє кідками
Морський човен, розбитий, нужденний,
Наче звір, що в пустині пісками
Його вихор засипав південний;

Мов у неба рятунок благають
Ті останки сумні, нещасливі,
А з туману на них набігають
Грізні, люті вали білогриві.

Вдарить вал і гукне, мов з гармати,
Скрізь по березі гук залунає;
Хоче море човна розламати,
Трощить, ломить, піском засипав.

Сильне море! Нащо стільки сили?
Тільки стогін відповідь на неї.
Краще б хвилі вже разом покрили
Тую здобич потуги твоєї.

Коли ж треба тобі, сильне море,
Десь подіть свою силу напрасну, –
Обернись на се поле просторе,
Затопи сю країну нещасну!

Як розбитий човен безталанний
Серед жовтих пісків помирає,
Так чудовий сей край богоданний
У неволі в чужих пропадає.

Наче кінь степовий, вільний, дикий,
Що в пісках у пустині вмирає:

Захопив його вихор великий,
Кінь упав і в знесиллі конає.

В ньому серце живеє ще б'ється,
В ньому кров не застигла живая,
А над ним вже кружляє та в'ється
Птаства хижого чорная згряя;

Рвуть, хапають, їдять та шматують
При пажернім та лютім ячанні,
І кривавее тіло батують,
Що тремтить при останнім сконанні.

Сильне море! зберися на силі!
Ти потужне, нема тобі впину, –
Розжени свої буйнії хвилі,
Затопи сю нещасну країну!